
SUFOI Årsrapport 2012/13

Det forgangne år…

Af Kim Møller Hansen

Når man ser på, hvad der i 2012 er blevet udgivet af bøger relateret til ufoer og skrevet i mange medier – ikke mindst på nettet – om emnet, så skulle man tro, at vi lever i en sindssyg verden fyldt med konspirationer, og at det kun bliver værre! Vi har i SUFOI efter bedste evne forsøgt at sprede det, som vi selv opfatter som lidt sund fornuft dels gennem *UFO-Mail* og på ufo.dk, dels når medier, skoleelever m.fl. har henvendt sig til os for at høre os, hvordan aliens ser ud, eller hvornår vi kan forvente at se det næste fremmede rumskib lande i Danmark. Vi har medvirket ved flere presseomtaler af ufomyten, men sagt nej til endnu flere. Især diverse amatøragtige produktionsselskaber, som ikke engang har gjort sig klart, hvad ufomyten handler om og researchet lidt på emnet, er blevet afvist, når de har bedt os om at levere diverse materialer og stille os til rådighed.

Antallet af indberetninger via ufo.dk er fortsat stort, og ikke mindst sager med billedmateriale virker overvældende. Ole Henningsen har været på overarbejde med de mange fotosager, og igen i år er varmluftballoner en af hovedsynderne.

Der er også sket en hel del på vores primære kommunikationskanal, ufo.dk. Hjemmesiden kunne markere de første 10 år for udsendelsen af vores gratis nyhedsbrev, *UFO-Mail*. Med webmaster Flemming O. Rasmussen som ankermand er hjemmesiden også blevet meget nemmere at finde rundt på, og en masse indhold er helt nyt eller blevet opdateret.

Ole Henningsen (th) sidder i Forsvarets Biblioteks lokaler den 31. maj 2012 klar til optagelse sammen med det britiske produktionsselskab Pioneer Productions.

En fotosag

Af Ole Henningsen

2950 Vedbæk 25. juli 2012
Fra en kvindelig observatør i Vedbæk i Nordsjælland modtog SUFOI denne henvendelse: ”Jeg har taget 2 billeder af noget, jeg troede var en lysende stjerne. Når jeg ser på billederne, kunne det måske være noget der ligner en UFO. Billederne er taget 25. juli 2012 – det første kl. 23.57 – det andet kl. 23.58. Jeg vil meget gerne høre SUFOI's mening om disse billeder.”

På dette originale foto nr. 2, der if. billedets elektroniske data er taget kl. 23.58, ses ”stjernen” tydeligt på den mørke himmel.

I en efterfølgende korrespondance fortæller observatøren videre: ”I anledning af min fødselsdag fik jeg et lille helt almindelig camera i fødselsdagsgave, og for at lære mit nye camera at kende, har jeg taget diverse billeder. Den 25. juli ser jeg på himmelen et lys, som jeg tror er en meget flot lysende stjerne. Jeg henter mit nye camera og tager det første billede. Mindre end et minut efter tager jeg det næste billede. Jeg observerede ikke lyset – desværre – og jeg så derfor ikke, at det forsvandt. Jeg troede jo det var en stjerne. Det er først når jeg lægger billederne ind på min computer, jeg bliver opmærksom på, at det ikke er en stjerne.”

Ved hjælp af *Google Street View* samt de modtagne billeders udseende kan det nemt konstateres, i hvilken retning billederne er taget, hvilket bekræftes af fotografen.

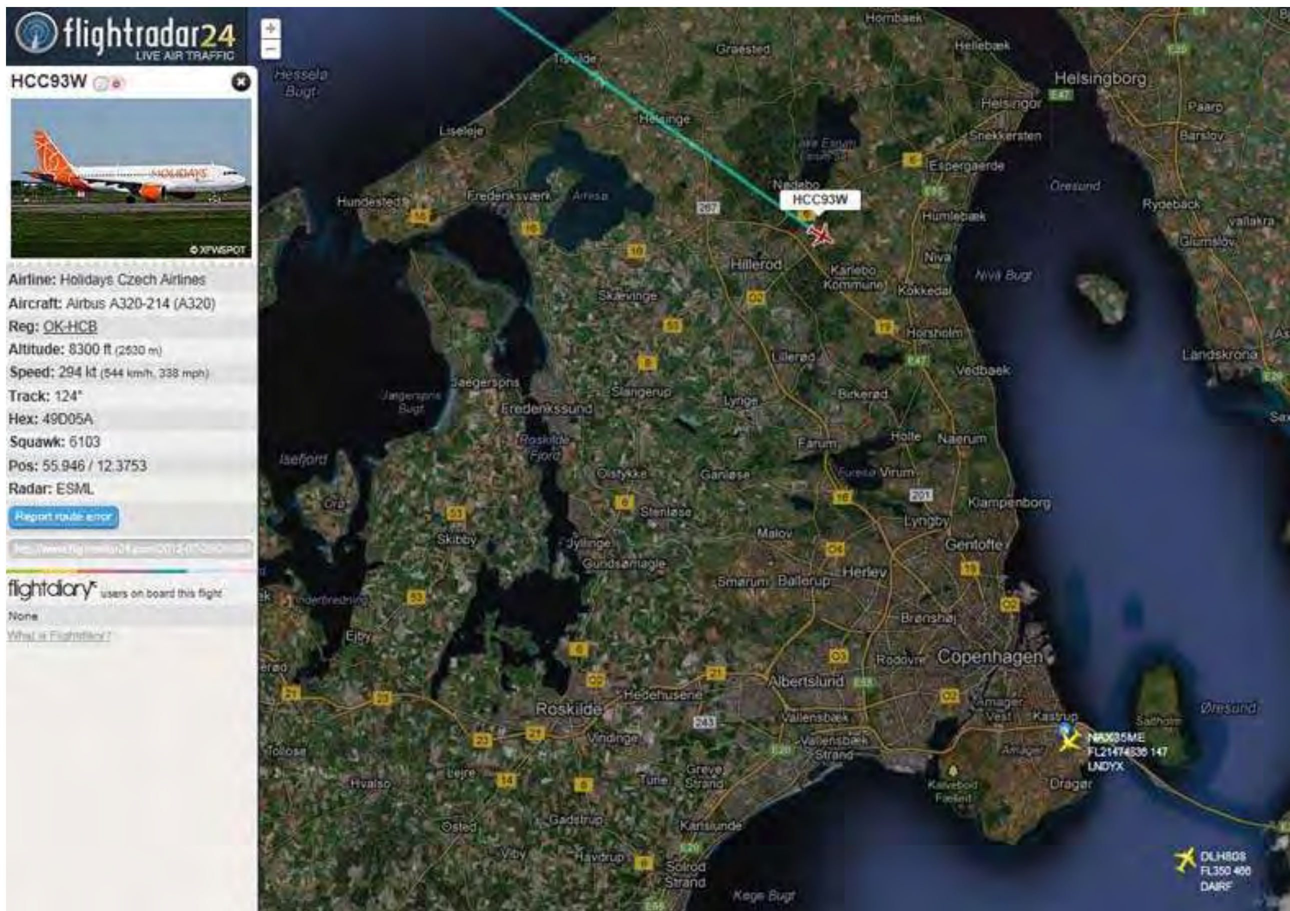

En kraftig udsnitsforstørrelse af foto nr. 2 viser et større lys flankeret af to mindre lys. Udsnitsforstørrelsen ses her i flere udgaver med ændringer i lys- og kontrastforhold, skarphed m.v. Aftegningen leder umiddelbart tanken hen på landingslys på fly.

Det første af de modtagne to fotos er uskarpt, hvilket sikkert skyldes kameraets automatiske eksponeringstid på 1/8 sek., medens foto nr. 2 er rimeligt skarpt. I forhold til omgivelserne kan det ses, at lysaftegningen flytter sig en smule til højre – dvs. mod nord – i billedfeltet i løbet af de 43 sekunder, der var forløbet mellem de to optagelser. Der kan altså ikke være tale om en klartlysende stjerne eller planet på himlen. De ville i givet fald ikke flytte sig på himlen inden for dette korte tidsrum.

Udseendet af udsnitsforstørrelsen og bevægelsesmønstret tydede efterhånden på landingslys på et fly som en oplagt forklaring. Derfor blev www.flightradar24.com konsulteret. Der var blot det problem ved en sådan forklaring: Der var rent faktisk ingen alm. fly i luften over Nordsjælland, der passede på dette tidspunkt. En ekstra kontrol hos fotografen godtgjorde, at dato/tid på det nye kamera var indstillet en time galt – billederne var faktisk taget kl. 22.57 og kl. 22.58, og så var situationen en helt anden.

Ved at korrigere tidspunktet for optagelsen til det korrekte kl. 22.58 DST, var der et korrekt sammenfald med flight HCC93W fra Holidays Czech Airlines, der fra nordvest var på vej mod fotografen i Vedbæk. Flyet var på dette tidspunkt i en højde på 2.530 m og med en hastighed på 544 km/t på vej nord om Vedbæk mod landing i Kastrup Lufthavn. Det kan tilføjes, at hvis det ikke skulle være dette fly, så burde flyet alligevel kunne ses på den fotograferede himmel, eftersom det jo rent faktisk befandt sig netop i den position på det givne tidspunkt og givet ville have landingslys tændt.

Kl. 20.56 UTC = 22.56 dansk tid befinder flight HCC93W fra Holidays Czech Airlines sig nordvest for Hillerød- den grønne flyverute. Kl. 22.58 tages det sidste – det skarpe – foto i nøjagtig samme retning som flyet nu på ovenstående kort ses at befinde sig.

Fotografens reaktion

"Jeg er så glad for, at I har opklaret det, og at I har gjort det så godt og grundigt (så selv jeg kan forstå det). Bliver nødt til at sige – igen – jeg er altså lidt imponeret. Anede ikke man kunne finde frem til SÅ mange oplysninger, det er godt nok lidt utroligt. Endnu en gang en kæmpestor og meget velment tak fordi SUFOI løste den opgave, som ellers for altid ville have været et mysterium for mig."

Lysføring på fly kan tage sig vidt forskellig ud. Til venstre ses aktuel lysføring på en DC-3 (fra DC-3 Vennerne) ved et åbent hus-arrangement den 29. juli 2012 på Lolland-Falster Airport i Holeby. (Foto: Ole Henningsen)

Da Belgien blev invaderet

Af Kim Møller Hansen

En ufofeber sætter ind

Det begyndte så småt i weekenden den 25.-26. november 1989, da belgiske indbyggere blev skræmt af en lysende og roterende skive, som befandt sig på himlen over deres hjem. Fænomenet viste sig senere at være skabt af et laserlys-show på taget af et diskotek i Halen, der ligger i Limbourg-området. Diskotekets ejer havde forsøgt at tiltrække områdets unge ved at lade laserlys oplyse de lavthængende skyer.

Trods det, at en lokal ufo-gruppe hurtigt identificerede fænomenet, blev lyset ved med at skabe undren helt frem til den 16. december, da det belgiske flyvevåben sendte to F-15 jagere på vingerne for at identificere lysene. Derefter havde de lokale politimyndigheder fået nok og forlangte, at diskoteksejeren fik slukket for laserlysshowet og dermed også for ufoerne – så længe det varede...

Trekanterne dukker op

Den 29. november 1989 havde to gendarmer fra byen Eupen, sydøst for Halen, en usædvanlig oplevelse. Præcis kl. 17.24 så de et underligt lys over en mark, mens de kørte i patruljevogn. De mente, at lyset fløj parallelt med vejen. De skyndte sig derfor at køre hen til et sted, hvor de ville holde lige under lysets rute. Da det uidentificerede lys fløj over gendarmerne, stoppede det, vendte og fløj bort i den modsatte retning.

Mændene så ”en fast masse med form som en trekant”. På undersiden kunne de se et blændende skarpt lys i hvert hjørne. De fulgte efter det mærkelige fartøj, som fløj tilbage mod Eupen. Da de nåede Eupen, ringede de til den nærmeste lufthavn og en nærliggende militærbase. De fik at vide, at der hverken havde været civil eller militær flytrafik i området.

Denne aften og nat så omkring 150 belgiere uidentificerede lys og objekter. Mange nævnte en fjern lyd, der mindede om en ventilatorlyd. Oplevelserne den 29. november blev indledningen til 16 måneder med utroligt mange ufo-oplevelser i Belgien.

Historisk samarbejde

Det belgiske flyvevåben fik i december 1989 så mange opringninger om ufoer, at det kontaktede SOBEPS, Belgiens største ufo-forening. SOBEPS er en forkortelse for ”Société Belge d'Etude des Phénomènes Spatiaux”.

Flyvevåbnet mente, at SOBEPS var bedst til at tage sig af de mange henvendelser, og man indledte et usædvanligt samarbejde. Fx stillede flyvevåbnet to fly (en Hawker Siddeley Harrier og et Brittan Norman Islander rekognosceringsfly) til rådighed for SOBEPS i perioden 14.-17. april 1990. Flyene var klar til at gå på vingerne, når SOBEPS ønskede det.

Dette kortvarige, historiske samarbejde fik kodenavnet ”Operation Identifikation OVNI” (Operation UFO Identificering). Militærpersoner, ufologer og journalister ville i fællesskab rykke ud til steder, hvor folk oplevede ufoer. Desværre viste der sig ingen ufoer i disse dage.

Ufoer på radar

I juli 1990 blev der afholdt en meget interessant pressekonference i NATO's hovedkvarter i Bruxelles. Oberstløjtnant Wilfried de Brouwer fortalte journalisterne, at flere gendarmer og to piloter havde oplevet noget uforklarligt natten mellem den 30. og 31. marts 1990:

Observationerne begyndte klokken 23.00 den 30. marts. En radarstation, som ligger i byen Glons, blev ringet op af en gendarm ved navn A. Renkin. Gendarmen kunne på den stjerneklare nattehimmel se tre lys i en trekantformation. De lyste kraftigere end stjernerne og planeterne og skiftede farve mellem rød, grøn og gul. Den ansvarlige officer på radarstationen ringede straks til gendarmeriet, som sendte en patrulje ud for at se på lysfænomenet.

Ti minutter senere ringede Renkin igen til radarstationen i Glons: Nu var der dukket tre nye lys op, og de nærmede sig de tre første lys. Næsten samtidig kunne man på radaren i Glons se et uidentificeret radar-ekko. Det bevægede sig med en hastighed på 50 km/t.

Præcis klokken 23.28 nåede patruljen frem til Renkin. Patruljens leder, kaptajn Pinson, og de øvrige gendarmer kunne se de samme lys, som Renkin havde fortalt om. De tre nye lys stod ved siden af den første trekantformation. Og efter nogle hurtige manøvrer var der nu to formationer på himlen. Ingen af gendarmerne kunne forklare, hvad de så på himlen.

Nogle minutter senere kunne folkene på radarstationen i Glons og en flyveleder på en nærliggende flyveplads se et uidentificeret ekko på radarskærmene. Ekkoet kom fra det område, hvor gendarmerne stadig stod og kiggede på de blinkende nattelys.

Klokken 00.05 den 31. marts besluttede flyveledelsen at sende to F-16 jagere op for at se nærmere på de mystiske lys. Den ene af piloterne skulle affotografere sin radarskærm med et videokamera, mens den anden ville forsøge at få øje på lysene og videofilme dem.

Piloterne så desværre ingen ufoer i løbet af den time, hvor flyene var i luften. Til gengæld skete der spændende ting på flyenes radar: Videooptagelsen af radarskærmen på den ene F-16 jager blev nøje studeret, da flyene var landet. Flyets radar havde registreret ufoer 13 gange. En enkelt ufo havde virkelig haft fart på: Hastigheden blev øget fra 280 km/t til 1.800 km/t i løbet af få sekunder!

På pressekonferencen i Bruxelles uddelte oberstløjtnant Wilfried de Brouwer en rapport om hændelsen den 30.-31. marts. Han viste også videooptagelsen med radarbilleder fra F-16 jageren. Billederne med det meget hurtige radar-ekko imponerede journalisterne og satte spekulationerne i gang. Intet menneske kunne tåle en så hurtig acceleration. Radar-ekkoet kunne derfor ikke stamme fra et fly. Men hvad var så årsagen?

Oberstløjtnant Wilfried de Brouwer.

Mange ufologer mener i dag, at der helt sikkert var rumskibe over Belgien den aften i marts. Mange gendarmer så objekterne fra jorden gennem to timer (fra kl. 23.00 til kl. 01.00). Samtidig blev objekterne registreret af flyradar og af radar på jorden. Andre er mere skeptiske. De synes, at det er underligt, at ingen af piloterne i de to jagerfly så objekterne, selv om radaren registrerede dem. Piloterne havde i øvrigt heller ikke ladet sig forstyrre af de drilagtige radar-ekkoer. De fortsatte roligt deres ”eftersøgning“ og fløj ind i de områder, hvor radaren på jorden havde registreret uidentificerede radar-ekkoer. Mange mener derfor, at radar-ekkoerne skyldtes tekniske fejl og/eller ”atmosfæriske forstyrrelser“, der bl.a. kan opstå, når varm og kold luft mødes – såkaldte radar-engle.

Ufo-entusiaster på nettet gør stadig et stort nummer ud af flyenes ufo-jagt og mener, at radar-ekkoerne er beviserne på, at Belgien denne nat fik besøg fra det ydre rum. Toneangivende, belgiske ufologer, heriblandt Wim van Utrecht, er dog ganske overbevist om, at de mystiske radar-ekkoer skyldtes de meteorologiske forhold kombineret med tekniske fejl i radaren, ligesom lysene, der blev observeret, før flyene blev sendt i luften, med sikkerhed var stjerner og planeter.

Den ægte vare?

Ufoerne over Belgien blev fotograferet adskillige gange. SOBEPS modtog mange billeder, som desværre kun viser et eller flere hvide lys. De kunne forklares som fly- og helikopterlys, stjerner og planeter, men ét foto skabte mystik og viste tilsyneladende den ægte vare: en sort trekant mod en mørkeblå baggrund, et hvidt lys i hvert hjørne og et fjerde, rødt lys i midten. Netop noget, som mange observatører havde berettet om.

Farvebilledet var taget i april 1990 af en 20-årig mand, ”Patrick M.“, fra landsbyen Petit-Rechain nær Liège. Billedet blev i den kommende tid undersøgt af mange fotoeksperter, som ikke kunne påvise nogen form for

svindel. Selv om adskillige ufologer fremhævede, at det pågældende foto sagtens kunne genskabes ved at fremstille en model med små lysdioder i, hænge den op i snore og fotografere den i et mørkt rum, gjorde det ikke indtryk - heller ikke på de såkaldte eksperter. At billedet nemt kunne genskabes, var efter deres mening ikke et bevis på, at billedet var fup.

Petit-Rechain-fotoet blev første gang offentliggjort i det franske tidsskrift *Science et Nature* (november 1990). Siden da er det gengivet i mange tv-dokumentarer, bøger og tidsskrifter over hele verden. Det er faktisk blevet et symbol på hele den belgiske ufo-bølge og et ikon for en ny type ufoer: De Flyvende Trekanter.

Den 26. juli 2011 bristede illusionen, da Patrick Marechal i en tv-udsendelse på *RTL* fortalte, at han stod bag Petit-Rechain-billedet. En arbejdskammerat havde fremstillet trekanten af et stort stykke skumplast (60-80 cm på hver side). Trekanten var blevet forsynet med lamper, hvor den midterste blev malet rød, og det hele blev hængt op i snore. Patrick Marechal tog 10-12 billeder af modellen, men kun et enkelt foto nåede offentligheden. Marechal var foruden at være fotointeresseret også ufotroende. Inspirationen til modellen var kommet fra de mange beretninger, som tilsyneladende handlede om trekantede objekter.

21 år efter Patrick Marechal fremstillede sit nu så berømte ufo-foto, gik han til bekendelse og indrømmede svindelnummeret.

Patrick Marechals indrømmelse af svindelnummeret slår dog ikke konspirationstilhængere ud. De påstår, at Marechal er blevet tvunget til at komme med en falsk indrømmelse. Skumle kræfter, der vil skjule ”sandheden“ om ufoerne, skulle angiveligt stå bag!

En dårlig sag

I marts 1991 modtog SOBEPS mange ufo-rapporter. Derefter faldt antallet gradvist – ufo-bølgen var slut. I løbet af hele bølgen – fra november 1989 til marts 1991 – indsamlede SOBEPS omkring 2.000 øjenvidneberetninger. De fleste rapporter kunne let forklares som fly, helikoptere, laserlys, klare stjerner og planeter. Som det gælder for andre, lignende ufo-bølger valgte SOBEPS af ressourcemæssige årsager at koncentrere sig om efterforskningen af de mest interessante sager, knapt 450. De er dokumenteret i to bøger, som SOBEPS udgav i hhv. 1991 og 1994.

Den belgiske ufo-bølges to vigtigste ”beviser“ for, at der virkelig foregik noget gådefuldt over Belgien i 1989-1991 er ifølge ufo-entusiasterne videooptagelsen af F-16 flyets radarskærm samt Petit-Rechain-fotoet. Rumskibstilhængerne må siges at have en dårlig sag.

Dansende lys over Søhøjlandet

Af Toke Haunstrup

”De bevægede sig som dansende lys... Sommetider gik det lynhurtig... Andre gange var det mere som en svævende danserinde. Jeg tænkte straks, at det måtte være ufoer... Min datter gik ind efter en lommelygte og lyste i deres retning, og på et splitsekund var de væk. Jeg synes det var en fantastisk oplevelse.“

I dagene efter søndag den 8. april 2012 (1. påskedag) modtager vi i SUFOI flere henvendelser fra Østjylland om lys set på himlen om aftenen 1. påskedag. En af de første henvendelser stammer fra en 40-årig mand fra Svejstrup Enge, som ligger mellem Skanderborg og Ry. Han fortæller, at han ved 22.35-tiden fik øje på to hvide „lyståger“ i en vestlig/nordlig retning. Om oplevelsen forklarer han:

”Lysene bevæger sig mod hinanden og mødes i retning nordvest, hvor de bevæger (danser?) sig om hinanden før de samles eller smelter sammen, hvorefter de forsvinder (lyset slukkes). Et øjeblik efter gentager det sig. Lysene dukker op, samles og forsvinder. Det gentager sig igen og igen. Bevægelsesmønsteret er varieret, men alligevel den samme, og med små ændringer i højden over horisonten. Efter cirka 20 minutter går vi inden for igen. Mærkværdig, men meget fascinerende, oplevelse.”

I løbet af de første dage efter påske modtager SUFOI i alt fire henvendelser om de samme lys. Observatørernes beskrivelser er i hovedtrækkene enslydende. Der var tale om to hvide lys med et tåget eller diffust udseende, som bevægede sig frem og tilbage i mønstre og skiftevist samledes og skiltes. Observatørernes geografiske spredning viste, at der måtte have været tale om et fænomen, som kunne ses fra et stort område. Således stammede to af de øvrige henvendelser fra Gedved og Tebstrup (ca. 10 km syd for Skanderborg), mens den fjerde henvendelse kom fra Resenbro ved Silkeborg. Afstanden mellem Gedved/Tebstrup og Resenbro er næsten 30 km i fugleflugtslinje.

Observatøren fra Resenbro, en kvinde i halvtredserne, fortæller om sin oplevelse: ”Jeg står i mørket og kigger ud af vinduet mod syd over vejen mod Jyllandsringen, hvor jeg ser to stærke lys på himmelen. Umiddelbart tror jeg, det er lyskegler fra en bil, men de forbliver ikke parallelle. Så tror jeg, at det er lyskegler fra stærke lommelygter, men lyset ’danser rundt’ og kan umuligt komme fra lommelygter. Det ser ud, som om lyset komme oppe fra og ikke nede fra jorden. Det ene lys drejer rundt om det andet og hurtigt forsvinder de begge mod syd/vest. Hele seancen varer måske ikke mere end to minutter. Jeg lytter efter om jeg kan høre en eventuel støj fra motorer, men der er ingen.”

Det er værd at bemærke, at kvinden beskriver synet som lyskegler fra en bil eller fra stærke lommelygter. Denne beskrivelse bekræftede den formodning, som vi allerede meget tidligt havde i SUFOI. Nemlig den, at observationerne kunne skyldes lyset fra et par kraftige projektører, som lyste op i himlen.

Efterlysning af lysenes ophavsmænd

For at komme nærmere et endeligt svar på spørgsmålet om, hvor projektørlyset stammede fra, tog vi kontakt til *Lokalavisen Skanderborg*, som dækker det område, hvor vi havde modtaget flest henvendelser fra. Vi håbede, at en omtale i avisen af observationerne ville give henvendelser fra andre observatører, som kunne hjælpe os med at finde frem til ophavsmændene bag projektørlyset. Eller måske endda en henvendelse fra den eller dem, som havde opstillet projektørerne. *Lokalavisen Skanderborg* bragte i den efterfølgende uge – på forsiden den 17. april 2012 – historien om observationerne med overskriften ”UFO'er over Skanderborg“.

Flere henvendelser

Artiklen i *Lokalavisen Skanderborg* affødte nye henvendelser. I alt modtog vi syv nye indberetninger, som i det væsentligste bekræftede de tidligere indberetninger. Eksempelvis fortæller en 50-årig pædagog, at han kom kørende sydfra ad landevejen mod Ry, da han ca. 500 meter før Dover Kirke ser to ovale lys foran sig:

”Min første tanke var, at det måtte være refleksioner [af lyset] fra modkørende biler. Men der var ikke umiddelbart nogen tåge eller sky-masse, som et sådant lys ville kunne reflekteres i. Pludselig begynder de asynkront at ’danse’ med hinanden eller lege en form for ’tick-leg’ med hinanden. Da jeg er ud for Dover Kirke tænker jeg for sjov, at det nok er nogle af de døde, der leger lidt. Lysene fortsætter, og det virker som om at de ikke befinder sig så langt væk fra mig. Jeg tjekker om det skulle være refleksioner på min forrude, men det er det ikke... De fortsætter med ’at følge mig’, hvor de ind imellem forsvinder ud til siden, nogle gange hver for sig, nogle gange sammen, og hurtigt ind igen foran mig, indtil jeg når første rundkørsel i Ry. Jeg fortæller ved hjemkomsten min kone om oplevelsen, og det kan ikke undre, at hun kigger lidt ’skævt’ på mig.“

En anden indberetning viser, hvordan et forholdsvist ”uskyldigt“ projektørlys kan give anledning til usædvanlige oplevelser. En kvindelig pædagog, som bor mellem Ry og Skanderborg, ser lysene sammen med sin familie. I beretningen til SUFOI fortæller hun:

”Jeg var ude på min terrasse ca. 22.20 og så pludselig to lysfænomener på himlen over Svejstrup Enge. De bevægede sig som dansende lys, de byttede plads, blev runde, så mere aflange og var i konstant bevægelse. Sommetider gik det lynhurtig med at flytte sig, og andre gange var det mere som en svævende danserinde. Jeg tænkte straks, at det måtte være ufoer og ikke lyskegler, da de hele tiden skiftede facon og fart. Jeg kaldte på min familie, som kom ud og så lyset. De grinede bare og sagde ’ja, det er godt med dig, det er da bare nogen der lyser [op i himlen]’. Min datter gik ind efter en lommelygte og lyste i lysenes retning, og på et splitsekund var de væk. Jeg synes det var en fantastisk oplevelse. Har læst om ufoerne i *Skanderborg ugeblad* og syntes, jeg også ville give min oplevelse videre til jer.“

Det er interessant, at kvinden oplevede det, som om lysene forsvandt, da datteren lyste mod dem med sin lommelygte. Da der utvivlsomt var tale om det samme projektørlys, som de andre observatører havde set, har der givetvis ikke været nogen sammenhæng. Det må derfor være en tilfældighed, at lysene forsvandt, da datteren lyste mod dem. Måske bevægede lysene sin ind over en del himlen, hvor der ikke var skyer. Eller måske blev projektørerne slukket.

Fort Østerlund?

To af henvendelserne fra læserne af *Lokalavisen Skanderborg* pegede på Fort Østerlund som kilde til lysene. Fort Østerlund er et "paintball- og actioncenter", som ligger ved Virklund lidt syd for Silkeborg. Stedet kan bl.a. lejes til brug for private fester og lignende. Den ene af læserne skriver i sin mail til SUFOI: "Jeg har set det samme her i Virklund for ca. 14 dage siden. Passer med beskrivelsen af lyspletterne. Lignede lidt noget, der kunne tyde på ufo-aktivitet. Senere så jeg, at det kom fra projektører, der lyste op i skyerne." Læseren mente, at lysene stammede fra en fest på Fort Østerlund.

Leder og eventmanager på Fort Østerlund, Martin Grøn, afviser dog, at det var dem, som var skyld i de mange observationer 1. påskedag. I en mail til SUFOI skriver han: "Jeg tvivler stærkt på, at det kan have stammet fra Fort Østerlund. Som daglig leder derude véd jeg, at vi ikke haft arrangementer på dette tidspunkt." Dermed kunne Fort Østerlund altså udelukkes som kilde til projektørlyset. Men hvor kom lyset så fra? Observatørernes retningsangivelser antydede, at projektørlyset måtte have befundet sig et sted mellem Ry og Silkeborg.

TV2 Østjylland kommer på banen

Den endelige opklaring af sagen kom søndag den 29. april, hvor *TV2 Østjylland* bragte et indslag om sagen i deres nyhedsudsendelse kl. 19.30. Her kunne de fortælle, at observationerne skyldtes et projektørlys, som var blevet opsat i forbindelse med et FDF arrangement på Sletten, som ligger ved Julsø få kilometer vest for Himmelbjerget.

Journalist Helle Tølbøl Lauritsen, som lavede indslaget i TV2 Østjylland, fortæller til SUFOI, at en af hendes kollegaer, som bor i området, også havde set lysene og havde ment, at de måtte stamme fra Svejbæklund kursuscenter. ”Der ringede vi så til, men de havde ikke haft noget arrangement den weekend. Men det havde FDF'erne på Sletten, kunne de fortælle. Vi fik så fat i ham, der var kursusleder ved FDF, og han fortalte om de to projektører. Sådan!“

I indslaget på TV2 Østjylland kunne man bl.a. se interview med to af de observatører, som havde henvendt sig til SUFOI. Derudover bragtes også klip fra en amatøroptagelse af projektørlyset på Sletten og et interview med kursusleder Martin Aamann fra FDF. Ham ringede SUFOI efterfølgende til, for at få flere oplysninger om projektørlyset.

Ufoer på 2.000 watt stykket

Martin Aamann fra FDF kunne fortælle, at projektørlysene var opstillet i anledning af FDF's store lederkursus for kommende spejderledere. Kurset er en årligt tilbagevendende begivenhed på Sletten og går under navnet ”Seniorkursus Sletten“. På kurset deltog omkring 430 FDF seniorspejdere i alderen 15-19 år. Kurset løb af stablen over påskedagene 4-9. april 2012.

I forbindelse med dette års kursus havde arrangørerne lejet to projektører med en effekt på 2.000 watt hver. Det var altså disse projektører, som havde skabt undren hos mange østjyder. På spørgsmålet om, hvad der var årsagen til, at de havde opstillet projektørerne, forklarede Martin Aamann, at det rent og skær var for sjov.

Martin Aamann kunne desuden fortælle, at projektørerne faktisk havde været tændt de fleste af aftenerne. Det forekom ham derfor underligt, at der kun var kommet observationer fra 1. påskedag – og ikke de øvrige aftener. Dette er en interessant oplysning, da det antyder, at de konkrete vejrforhold kan have stor betydning for, hvorvidt projektørlys giver anledning til observationer. Tilsyneladende var der de ”helt rette“ vejrforhold 1. påskedag i år.

Således lykkedes det med hjælp fra *TV2 Østjylland* at lukke sagen om de dansende lys på himlen over Søhøjlandet!

På de to billeder på næste side ses projektørlyset på Seniorkursus Sletten. Øverst ses ”lysstrålen“ fra den ene af de to projektører (den anden projektør rammer træet). Det er Månen, der ses for oven til venstre. Nederst ses de to lyskastere placeret på taget af bygningerne.
(Fotos: Jonas Holmriis)

Gensyn med en gammel kending

Projektørlys er på mange måder en gammel kending i SUFOI. Især i 1990'erne blev det moderne at opstille projektører i anledning af snart sagt alle typer af anledninger, fx byfester, jubilæer, receptioner, åbningen af nye butikker eller som blikfang for diskoteker.

I en periode fra midten af 1990'erne og nogle år frem udgjorde projektørlys omkring en tredjedel af alle observationsindberetninger til SUFOI. Men fra slutningen af 1990'erne begyndte antallet af henvendelser at dale, og siden starten af det nye århundrede har vi næsten ikke modtaget nogen indberetninger om projektørlys. Om dette skyldes, at det ikke længere er så moderne at opstille projektørlys – eller om folk har vænnet sig til fænomenet – er svært at afgøre.

Projektørlys består i reglen af to eller flere projektører arrangeret i et mekanisk ophæng, så de kan bevæge sig i forskellige mønstre, mens de lyser op i himlen.

Når projektørlyset rammer et skylag, ses det som runde og/eller ovale lyspletter på undersiden af skyerne – ofte med diffuse kanter. Er der huller i skylaget, kan det desuden se ud, som om lysene forsvinder kortvarigt, når lyset fra projektøren "fejer" hen over hullerne. Projektørlys kan derfor se ganske besynderligt ud med op til adskillige lysende pletter, der farer rundt på himlen i forskellige mønstre og nogle gange "slukkes" og "tændes" med regelmæssige eller uregelmæssige mellemrum. Desuden oplever mange observatører det, som om lysene befinder sig oven over eller inde i skyerne. I nogle tilfælde kan fænomenet også opleves som lysene på ét stort, roterende objekt i eller over skyerne.

I mange tilfælde er det ikke muligt at se en kegle fra jorden og op til lyspletten på skyerne. Lyskeglen er normalt kun synlig, hvis der er noget i luften, fx støv eller dis, der kan reflektere lyset. Eller hvis man befinder sig tæt på selve lyskilden. *(Foto: Per Tybjerg Aldrich)*

Nye bøger i SUFOI's butik

Hvilken ældgammel viden er skjult i den vældige Cheopspyramide i Ægypten? Hvad gemmer der sig i de hulrum, målinger har fundet frem til? Hvad var det for en mystisk Osirisgrav, som arkæologerne fandt nær den store pyramide?

Klaus Aarsleff: *Det skjulte kammer*, Menneske & Mysterie 2010, 76 sider. Rigt illustreret i farve. **Kr. 98,-.** Bestillingsnummer B-076

Hvad skete der med tempelriddernes vældige flåde, da ordenen blev opløst i 1319? Hvad fandt ridderne under Salomons gamle palads i Jerusalem? Hvor blev ridderordenens store og legendariske skatte af? Ledte ridderne endda efter Gralen og Pagtens ark...?

Klaus Aarsleff: *Tempelriddernes skat*, Menneske & Mysterie 2010, 76 sider. Rigt illustreret i farve. **Kr. 98,-**. Bestillingsnummer B-077

Findes der steder og landskaber, som rummer en særlig og uforklarlig energi – en energi, som især påvirker sindet og bevidstheden? Kendte folk i oldtiden til disse kræfter, og gjorde de brug af dem i deres magi og ritualer? Hvad betyder den magiske spiral i fortidige anlæg? Hvorfor findes spiralen overalt på Jorden som et vigtigt og centralt symbol i forbindelse med dødsmagi og tanker om genfødsel?

Klaus Aarsleff: *Den magiske jord*, Menneske & Mysterie 2011, 76 sider. Rigt illustreret i farve.
Kr. 98,-. Bestillingsnummer B-078

Da de danske landsbykirker skød op i landskabet i middelalderen, blev en underskov af hedenske kultsteder samtidig afmonteret. Mange gamle sten, som oprindelig var viet til fortidens guder til gammel magi, blev nu begravet under kirken – eller de blev sat i kirkens murværk, så Gud kunne holde et skarpt øje med den trolddom, som man mente, at stenene boblede over af. Denne bog er en opdagelsesrejse efter mystiske håndsten fra bronzealderen, keltiske helligsten, slibesten af magisk kraft, underlige sten med buler, runesten med trylleremser, spor efter fandens hov og gådefulde søjler fra det gamle Egypten.

Klaus Aarsleff: *Troldsten i Guds hus*, Menneske & Mysterium 2011, 76 sider. Rigt illustreret i farve
Kr. 98,-. Bestillingsnummer B-079

Bøgerne bestilles ved at indbetale det samlede beløb (+ kr. 35,- i ekspedition/porto) på girokonto 9 11 77 25 (brug vedlagte girokort) eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnumrene på de valgte titler.

Hercolubus! Hvornår kommer den?

Af Thomas B. Jørgensen

Jeg husker tydeligt 10 år tilbage, hvor man nærmest ikke kunne runde et gadehjørne i København, uden at få øje på en af de opsigtsvækkende blå/røde reklameplakater for bogen *Hercolubus – eller Røde Planet*. Så ofte stødte man på disse plakater, at det blev til en løbende joke i min vennekreds over flere år. Man behøvede i denne periode blot at nævne navnet Hercolubus ved en social sammenkomst, så var man næsten garanteret, at der var nogen iblandt, der vidste, hvad man hentydede til.

Selv lærte jeg aldrig dengang, hvad historien om Hercolubus egentlig handlede om. Jeg tror, at måden budskabet fremstod på, forekom mig så simplistisk, at det aldrig faldt mig ind, at der kunne ligge alvor bag. Det er først med min øgede interesse for ufologi, herunder for ufo-kultdannelser og "contactees" (ufo-kontaktpersoner) de senere år, at jeg nu kan anskue *Hercolubus* med lidt andre øjne. Samtidig har jeg fundet det interessant at se på sagen – der opstod omkring år 2000 – i en mere samtidig kontekst, nu hvor vi hastigt nærmer os den næste omtalte dato for dommedag, der som bekendt er sat til at finde sted i december 2012.

Om Hercolubus

Det er ikke kun i Danmark, at *Hercolubus* har nydt stor eksponering. Faktisk er bogen i dag oversat til mere end 40 forskellige sprog og udgivet i over 80 lande. Den nyder i øvrigt status i Columbia som "… a cultural and scientific work according to resolution 064 issued by the Colombian Ministry of Culture" (www.fundacionvmrabolu.org).

Den officielle historie om *Hercolubus* er, at en columbiansk indianer ved navn V.M. Rabolú (1926-2000), tilbage i 1998, efter en længere sygdomsperiode, hvor han var bundet til sin seng, modtog en profeti om Jordens nært forestående udslettelse, som han efterfølgende nedfældede på skrift. Hvordan præcist dette foregik, er ikke helt tydeligt, men han endte i hvert fald med at blive overbevist om, at en gigantisk planet ved navn Hercolubus, var på vej mod Jorden. Omtrent på samme tid – og ganske kort før sin egen død – mødte Rabolú den tyske forlagsejer Johann Conrad Volkenborn, der på det tidspunkt var på ferie i Columbia. Volkenborn blev tilsyneladende så optaget af budskabet om Hercolubus, at han opkøbte rettighederne til skriftet og udgav det i bogform på sit eget forlag, C. Volkenborn Verlag.

I år 2000 blev bogen oversat og udgivet i Danmark. Dette skete i samarbejde med forlaget Prudentia. Prudentia, også kendt som ”Det kontroversielle forlag”, havde et par år forinden haft stor succes med den noget anderledes udgivelse, *Kend din grundlov*, en bestseller der i øvrigt blev støttet af en lang række politikere (bogen indeholder blandt andet et forord af daværende undervisningsminister Bertel Haarder). Ifølge Prudentias ejer, Kurt Wagn Hansen, blev han i første omgang kontaktet af en spansk agent for C. Volkenborn Verlag, der præsenterede ham for bogen og dens budskab, samt tilbød ham en god sum penge for at udgive den. Senere mødte Kurt Wagn Hansen også Volkenborn personligt, og da den danske oversættelse af *Hercolubus* udkom, deltog Volkenborn sammen med Prudentia til et pressemøde for bogen i Folketingets Snapseting. Volkenborn betalte efterfølgende for, at der blev lavet annoncer for bogen i både færøske og islandske aviser for at få budskabet udbredt yderligere.

I de følgende afsnit vil jeg komme nærmere ind på selve indholdet af *Hercolubus*. Dette er ikke nogen uoverkommelig opgave, eftersom bogen er af en ganske beskeden størrelse og længde. Rent substansmæssigt er den heller ikke ligefrem overvældende – hverken efter videnskabelige eller ”okkulte” standarder – og på trods af, at der reklameres meget for netop den skjulte viden, som bogens budskab bringer til sine læsere, så er der faktisk stort set intet nyt under solen. Der er tværtimod tale om en noget nostalgisk rodebunke med kraftig inspiration fra de meget naive kontakthistorier, der cirkulerede specielt i 1950’erne og 60’erne. Alt dette gør *Hercolubus* til en bog, der er utrolig fristende og let at gøre grin med. Men netop derfor vil jeg også forsøge så vidt muligt at holde mig fra det (det er blevet gjort på særdeles underholdende vis af en lang række andre kilder gennem årene – se bl.a. *Ekstra-Bladet*s anmeldelse fra juni 2000) og i stedet tage et stik dybere ved at belyse både de okkulte idéer samt de mere populærkulturelle tendenser, der var oppe i tiden, da *Hercolubus* blev skrevet, og som lader til at have fundet vej ind i bogen.

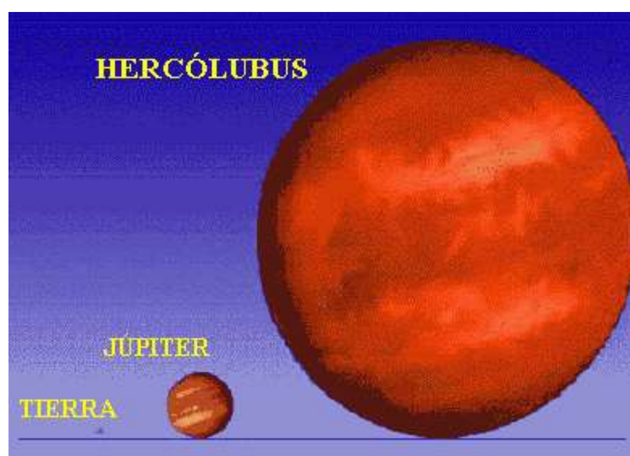
Bogens indhold og budskab

Bogens fortælling er i det store hele som følger: Hercolubus, der er 5-6 gange større end Jupiter, er på vej mod Jorden, hvor den engang i nærmeste fremtid vil foretage et dødbringende rendez-vous med os. Planeten er beboet af en menneskelignende race, der har nået det samme stadie som os (med Rabolús ord er planetens befolkning ”lige så pervers som vores.”).

Når Hercolubus kommer tilstrækkeligt tæt på Jorden, vil der begynde at sprede sig sygdomme, som ingen har forstand på, og ingen derfor kan kurere. Det vil i første omgang udrydde alt ikke-menneskeligt liv og derfor tvinge de resterende mennesker til kannibalisme for at overleve. Der vil også komme store naturkatastrofer i kølvandet på Hercolubus, der vil tvinge folk til at begå masseselvmord i hysteri og afmagt.

Samtidig vil enorme radioaktive uhyrer, der netop nu lever på havets bund, blive tvunget op til overfladen, hvor de vil sprede yderligere død og ødelæggelse.

”Videnskabsmænd” på Jorden er i benægtelse over Hercolubus: De kender udmærket godt til planetens eksistens, men hovmodigt fejlvurderer de dens størrelse og betydning. Grunden til, at de kan slippe af sted med det, er, ifølge Rabolú, fordi vi mennesker er blevet så spirituelt og moralsk depraverede, at vi ikke længere bemærker noget af vigtighed omkring os.

Det er heller ikke nogen tilfældighed, at Hercolubus er på vej mod netop Jorden. Det er den, fordi vi mennesker er lige på grænsen til at rejse ud i rummet, hvor vi vil kunne sprede vores ”perversiteter” til de omkringliggende planeter – og det kan der ikke blive tale om. De andre planeter i vores solsystem er nemlig beboet af ophøjede og vise supermennesker, hvis renhed og skønhed overgår vores mange gange. Det ved Rabolú, fordi han selv har besøgt planeterne (primært Mars og Venus) flere gange. Godt nok understreger han, at han aldrig har været der fysisk, men at han derimod har rejst dertil flere gange i sit astrale legeme, hvilket han opfatter som lige så gyldigt og virkeligt (hvis ikke mere). Rabolú kommer i bogen med en lang række detaljer om venusianernes (og i mindre grad marsianernes) samfund og karaktertræk. Samfundsforholdene på de to planeter beskrives som sekulære og utopiske. Her finder man hverken forurening eller vold, og ingen bliver slidt ned på grund af hårdt fysisk arbejde (på Venus arbejder man fx kun 2 timer om dagen, så det er nok derfor).

Rumbrødrene er desuden afholdenhedsvæsener, der praktiserer en højst sofistikeret cølibatisk teknik, ved navn ”videnskabelig kyskhed”. Man har kun sex med hinanden med henblik på reproduktion, og det understreges også, at alle er ”… ægte mænd og ægte kvinder” og at ”seksuelle uhyrligheder” såsom homoseksualitet ikke eksisterer her. Grundlæggende er det den samme race, man finder på alle planeterne i solsystemet, men eksempelvis Mars adskiller sig alligevel ved, at alle udelukkende går klædt i bronzelignende soldateruniformer. Dette er, forklarer Rabolú, fordi de er ”100 % krigere” – men vel at mærke ikke krigere, sådan som vi forstår det her på Jorden, hvor man bekriger hinanden. De er derimod i konstant krig med ”det onde”. Hvad der mere præcist menes med ”det onde”, og hvorfor det i denne kamp er en fordel at bære primitive uniformer, melder historien dog ikke noget om.

Ud over livet på de forskellige planeter så findes der omkring Jorden en flåde af intergalaktiske rumskibe med udstationerede beboere fra alle vore naboplaneter. Men selv om videnskabsfolk på Jorden – nogle i uvidenhed, andre bevidst – gør alt, hvad de kan, for at Jordens befolkning ikke opdager sandheden, så står denne flåde klar til at hjælpe dem, der følger Rabolús videre instruktioner for frelse. Denne frelse kommer dels ved at frigøre den ”guddommelige gnist”, som vi alle har inde i os.

Mere specifikt må man lære at påkalde den indre Guddommelige Moder, så hun kan assistere i at udrydde alt dårligskab fra legemet. Man skal specielt være opmærksom på altid at observere sindet, hjertet og ikke mindst de seksuelle organer. Efter nogen tid, hvor man koncentrerer sig om at udrydde alle de urenheder, der emanerer fra disse tre ”centre”, så vil man til sidst opnå den videnskabelige kyskhed, som vores brødre på de andre planeter så fint har perfektioneret.

Den anden teknik til frelse er frigørelsen af den astrale krop. Dette gøres ved at følge den sande visdoms forskrifter, den der ”… hverken står skrevet i bøger eller undervises på universiteter eller nogen steder”.

Det er ikke noget, jeg vil gengive til fulde her, men handler kort sagt om at recitere to mantraer dagligt: LA RA S og FA RA ON. Og det skal udtales på den rigtige måde, hvor man trækker udtalelsen ud, så det bliver til en slags fløjtelyd (herefter bliver det for alvor kompliceret, så for nærmere instruktioner henvises til bogen).

Vi kan nu tage fat i nogen af hovedtemaerne i bogen og samtidigt forsøge at spore indflydelserne, blandt andet fra andre, tidligere okkulte doktriner og dommedagsprofetier. Der kunne skrives en hel bog (eller flere) om disse, så jeg vil forsøge kun at nævne en håndfuld af dem, der efter min mening er mest oplagte og interessante.

Bogens temaer

Rabolú bruger en temmelig stor del af bogen på at beskrive de udenjordiske civilisationer – meget mere end han bruger på at fortælle om selve Hercolubus (som vi faktisk stort set intet lærer om, ud over hvad jeg har gengivet i det foregående). Der er således ingen tvivl om, at disse står ret centralt i profetien, selv om det ikke umiddelbart fremgår af de mange reklamer for bogen. Særligt denne del af "budskabet" lugter mere end almindeligt meget af 1950'erne og 60'ernes contactee-bevægelse (der i sig selv var inspireret af teosofien og andre okkulte strømninger fra slutningen af 1800-tallet og starten af 1900-tallet) med deres mange ture til Venus, Mars og andre nærliggende planeter og møder med "rumbrødrene". Selv tilbage i 1998, hvor Rabolú menes at have skrevet *Hercolubus*, havde de fleste kontaktpersoner med respekt for sig selv for længst forkastet idéen om de nærmeste planeter som hjem for de entiteter, de påstod at være i kontakt med. *Hercolubus* er derfor ren nostalgi i den forbindelse.

Der gøres en hel del ud af at udpensle for læseren, hvordan videnskaben kun har et destruktivt formål, og hvordan videnskabsfolk "… forvansker sandheden kun på grund af hovmod, forfængelighed og ønsket om magt. De vil le som æsler, der skryder, fordi de ikke er i stand til at måle konsekvenserne af det, de har gjort: De overfyldte planeten med atombomber for at tage den i besiddelse …". Der er dog en vis forskel i harskheden af udtalelserne hos Rabolú, der adskiller ham fra de fleste af de tidlige contactee-personligheder. Mistro og distanciering til videnskaben er et meget centralt element allerede i de helt tidlige kontaktberetninger, men hos Rabolú fornemmes der mere end en almindelig frustration og syrlighed. Samtidig er det tydeligt, at Rabolú nærede nogle seriøse vrangforestillinger om, hvad videnskab er (og ikke er). Indimellem tenderer dette nærmest til det hadske, hvilket kan ses med udtalelser som "De herrer videnskabsmænd skal ikke tro, at de kan angribe den planet (Hercolubus) og tilintetgøre den, fordi dér har de også våben.", og "Dette er de herrer videnskabsmænd uvidende om, fordi de tror, at de er meget mægtige med deres våben …". Værst bliver det med formuleringer som "Man kan ikke tale til bæsterne (her menes videnskabsfolk) om Gud, fordi de skryder, og med deres handlinger benægter de ham, de tror de er guderne, og det er ikke sådan."

På trods af den store foragt over for videnskaben så er der dog flere eksempler i bogen, hvor Rabolú selv, ganske vist med katastrofale resultater, forsøger at inddrage indtil flere videnskabelige "facts". Blandt andet skriver han, at El Niño slet ikke er et vejrfænomen, men er en ubalance, der er opstået som resultat af atomprøvesprængninger på havets bund, hvor det har skabt revner ind til Jordens indre. Disse forsøg har med årene skabt en hær af muterede monstre, der lever på havbunden og snart vil søge op til overfladen og hærge verdens kystbyer i bedste Godzilla stil. De kan desværre ikke skades af almindelig kugler, får vi at vide, fordi de er "atomiske" og derfor kun vil blive ophidset af at blive skudt på … aha. Dette er langt fra det eneste eksempel på, at Rabolú blander "videnskab" med retro sci-fi, men dog trods alt et af bogens mere tåkrummende.

Hvis vi kigger på hele idéen omkring skjulte planeter og dommedagsprofetier, så er der rigtig mange paralleller at finde i fx det klassiske studie *When Prophecy Fails*. Her finder vi den samme type budskaber og

advarsler om et kommende ragnarok relateret til en fiktiv planet, Clarion (der også var populær hos en lang række andre kontaktpersoner i perioden). Der er også en slet skjult fryd at spore i WPF angående videnskabens manglende forståelse og den lærestreg, som "videnskabsfolk" vil få på dommedag, når sandheden for alvor går op for dem.

Hele idéen om skjulte planeter, der påvirker Jorden på forskellige måder, kan dog spores meget langt tilbage i historien – med dertilhørende spekulationer og myter, der er opstået i kølvandet på hver ny "opdagelse". I slutningen af 1800-tallet var det specielt hypotetiske planeter som "Eros", "Vulkan" og "D.Q." der alle blev diskuteret ivrigt, og hvor flere respekterede astronomer i perioder blev overbevist om deres eksistens og påvirkningskraft. En af de fiktive planeter, der har holdt ved i længst tid, og som de fleste nok har hørt om ved navn, er "Planet X", hvilket bringer os frem til næste afsnit, hvor jeg vil fremhæve nogen af den nyere tids planet- og katastrofemyter i forbindelse med *Hercolubus*.

Hercolubus i en samtidig kontekst

De fleste af læserne vil nok huske, at tiden op til år 2000 var præget af megen debat og bekymring angående "Y2K", og hvad der nu ellers kunne ske ved udgangen af årtusindet. Der var mange forskellige personligheder fremme og proklamere muligheden for verdens undergang, og endnu flere byggede bunkers og hamstrede overlevelsesgear i stor stil, så de kunne være forberedt på det værste.

Hercolubus udkom i 1998, hvor millenium-hypen var ved at nærme sig sit højeste, og det er værd at bemærke, at der dette år udkom hele to katastrofefilm, som omhandlede det samme tema som bogen – et udefrakommende himmellegemes kurs mod og fatale kollision med Jorden. Den ene af disse film var *Deep Impact*, som også var den første i biograferne. Den anden var *Armageddon*, der udkom ca. 2 måneder efter. Der er bestemt forskel på de to films historie. Hvor det fx i *Deep Impact* er en komet på vej mod Jorden, er det i *Armageddon* en asteroide. På trods af det lader det alligevel til at være mere end bare et tilfælde, at der på bare et år var to blockbustere og en vidt spredt, over-hypet bog om stort set samme emne, der "kolliderede".

Selv om det reelt ikke er muligt at bedømme, hvilken af idéerne der kom først, så kan vi prøve at kigge lidt på andre strømninger i tiden op til 1998, for at se hvor denne tilsyneladende fiksering af vildfarne planeter og andre potentielt dødelige himmellegemer kunne være opstået. Op igennem 1990'erne var det amerikanske radioprogram *Coast 2 Coast AM* ikke kun stedet for alt, lige fra tåbelige historier om påståede lydoptagelser fra helvede, til lidt mere seriøse, "fringe" videnskabelige indslag. Det var også – og er stadig – et af de mest populære og udbredte programmer i USA overhovedet med flere millioner lyttere dagligt.

I midt-til-slut- 90'erne var "Planet X" og "Nibiru" blandt de mest diskuterede emner, hvilket klart beviser, hvor stort et publikum der i perioden er blevet eksponeret for teorier og spekulation om skjulte planeter. En række *Coast 2 Coast* udsendelser fra 1997 omhandlede desuden påstanden om et fremmed rumskib i

følgeskab med kometen Hale-Bopp, der i slutningen af marts måned passerede Jorden (og var synlig på himlen i længere tid). Dette skulle vise sig at få nogle uhyggelige konsekvenser.

Heaven's Gate, en ufo-kult med kristne rødder (og mange år og "inkarnationer" på bagen), modtog nyheden med åbne arme og nød en betydeligt opblomstring internt i gruppen. De fortolkede det som et klart tegn på, at menneskehedens og Jordens dage var talte, og så det som sidste mulighed for at undslippe deres almindelige, kødelige eksistens. 39 medlemmer af Heaven's Gate, inklusive kultleder Marshall Applewhite, begik kort efter kollektivt selvmord, netop som Hale-Bopp passerede Jorden, i den tro at rumskibet ville tage de afdødes astrale legemer med om bord – væk fra Jorden og til et højere eksistensniveau.

Idéen om frelse via det astrale plan er som før omtalt også en central del af *Hercolubus*. Men det er ikke den eneste parallel, der kan drages til Heaven's Gate. Flere af Heaven's Gate's medlemmer havde i årene op til masseselvmordet ladet sig frivilligt kastrere. Dette skete som udslag af Marshall Applewhites dogmer om seksuel afholdenhed og kyskhed, der blev stadig strengere med årene. Det var almindeligt kendt, at disse dogmer i høj grad bundede i Applewhite's egne homoseksuelle tilbøjeligheder, som han gennem hele sit liv prøvede at undertrykke og "kurere". Der kan dermed trækkes en lige linje over til *Hercolubus*, hvor en af de centrale og mest ophøjede idealer er den såkaldte "videnskabelige kyskhed", som vi mennesker bør tilstræbe, hvis vi vil gøre os nogen forhåbninger om at overleve. Homoseksualitet nævnes også specifikt som en "seksuel uhyrlighed" i bogen, og man kan igen spekulere på, om dette bare er tilfældigt, eller om V.M. Rabolú faktisk fandt en vis – direkte eller indirekte – inspiration fra Heaven's Gate, da han formulerede sit budskab.

Hercolubus og fremtiden

Jeg håber med denne artikel først og fremmest at have givet læserne en bedre historie om, hvad *Hercolubus – eller Røde Planet* indeholder. Det største mysterium forbundet med bogen, som jeg ser det, er at den er blevet oversat til så mange sprog og udgivet i så mange lande, som den er (tilsyneladende i temmelig store oplag). Det virker ganske enkelt ikke sandsynligt, at den kan appellere intellektuelt til nogen som helst, udover de allermest forblændede ufo-kultister. Den er ikke engang i nærheden af andre foregående bøger af samme type (der i sig selv ikke har en særlig høj standard rent videnskabeligt eller tages specielt alvorligt i seriøse, okkulte kredse). Ikke desto mindre håber jeg dog at have vist, at bogen ikke af den grund har været helt uinteressant at beskæftige sig med.

Mange af de temaer, som optræder i bogen, er en vigtig del af vores fælles kulturarv, der på den ene side har rødder, som de fleste ikke kender til, men som samtidig er overordentligt populære i film og underholdning og nok vil være det i mange år fremover. Så sent som sidste år, optrådte idéen om en planet med dødbringende kurs mod Jorden som et centralt element i Lars von Trier's film *Melancholia*. Der er således stadig grobund for flere "Hercolubuser" i tiden fremover.

I skrivende stund, november 2012, er der som bekendt sket endnu et opsving på dommedagskurven. Det er derfor stadig særdeles aktuelt at prøve at forstå baggrunden for de mange profetier og teorier, der

efterhånden cirkulerer rundt derude. Jeg håber, at når (hvis!) 2012-hypen snart har passeret os, at flere, der blev fanget af denne omgang dommedagsskræmmeri, vil give sig selv tid til at læse *When Prophecy Fails* og lignende studier, så chancen for, at historien gentager sig, vil blive gradvist mindre fremover.
Til sidst vil jeg godt komme med et lille forsvar for manden V.M. Rabolú. Det forekommer mig, at det er muligt, at mange af de påståede oplevelser, der ligger til grund for hans "profeti", kan ses i lyset af den sygdom, som han tilsyneladende pådrog sig i slutningen af sit liv, og som forkrøblede ham. Der er mange fortilfælde, hvor folk undervejs i slemme sygdomsforløb har fået stærke visioner og ud-af-kroppen-oplevelser. Rabolú lader til at have fået sine åbenbaringer under netop sådanne oplevelser. Hans påståede rejser til andre planeter kan derfor i høj grad have været udslag af hans sygdom og kan have forekommet så virkelige for ham, at han simpelthen ikke har været i stand til andet end at fortolke dem rent bogstaveligt. Det er dog stadig uklart, hvor meget han egentlig selv havde at gøre med udgivelsen og tonen i sin bog. Jeg har personligt en mistanke om, at han ikke har skrevet den alene, og håber på et tidspunkt at finde frem til, hvordan *Hercolubus* præcist blev til i sin tid. Men det må blive en historie til en anden gang.

Kilder:

Clark, Jerome: *Extraordinary Encounters – An encyclopedia of extraterrestrials and otherworldly beings*, ABC-Clio (2000)
Clark, Jerome: *The UFO Encyclopedia*, 2nd edition, Omnigraphics (1998)
Festinger, Leon, Riecken, Henry & Schachter, Stanley: *When Prophecy Fails – A social and psychological study of a modern group that predicted the destruction of the world*, Harper-Torch Books (1956)
Kottmeyer, Martin: *An Alien Who's Who*, Anomalist Books (2008)
Madsen, Flemming Poulsen: *Dommedag – Religioner, profetier og bevægelser*, Bogforlaget HER & NU (2012)
Rabolú, V.M.: *Hercolubus eller Røde Planet*, Forlaget Prudentia/C. Volkenborn Verlag (2000)
Vallee, Jacques: *Messengers of deception*, Daily Grail Publishing (2009)

www.csicop.org/si/show/art_bell_heavenrsquos_gate_and_journalistic_integrity/
www.fundacionvmrabolu.org
www.prudentia.dk
www.religioustolerance.org/
www.wikipedia.org
Og flere…

En ulv i fåreklæder

Af Kim Møller Hansen

Alle, der har børn, kender det formentlig: Børnene ønsker sig et stykke legetøj, der tegner lovende. Æskens farvestrålende billeder lover action, spænding og gode oplevelser. Når plasticdimsen så kommer ud af den flotte indpakning, breder skuffelsen sig. Skidtet skal bruge batterier, som ikke følger med, eller legetøjet er måske af så dårlig kvalitet, at det hurtigt bliver ubrugeligt. Sådan en oplevelse fik jeg, da jeg modtog Frederik Uldalls bog *Liv i universet. Besøger det os?*, som udkom den 4. september 2012. Mens jeg arbejdede mig gennem bogens 405 sider – som dog er hurtigt læst – og alt for mange noter, fik jeg ret snart en fornemmelse af, at her var ikke tale om et stykke solidt legetøj i en gaveæske, men nærmere en ikke helt frisk fisk pakket ind i en pæn og lødig avis.

Frederik Uldall: "Liv i universet. Besøger det os?", Skriveforlaget 2012
405 sider, illustreret.
Til bogen hører sitet www.liviuniverset.dk.

Udstyrsmæssigt er *Liv i universet. Besøger det os?* godt håndværk: Indbundet i tværformat, nydeligt layoutet og rigt illustreret i farver - omend der er sakset vel rigeligt mange billeder fra nettet. Bogens formål er at give "et samlet og lettilgængeligt overblik over emnet". Derfor er det ganske uforståeligt, at bogen ikke er forsynet med et stikordsregister. Til gengæld har bogen dræbende mange noter. 981 noter for at være helt præcis. Det gør læserytmen noget ujævn, men afslører til gengæld (og det skal forfatteren roses for), hvor Frederik Uldall har valgt at få sine oplysninger fra.

Netop kilderne kunne der siges rigtig meget om – også de kilder, som forfatteren har valgt ikke at bruge - men lad mig forholde mig til dem, han så faktisk benytter sig af. Her er det meget synligt, at forfatteren er en af Discovery Channels, History Channels, BBC Channels og Sci-Fi Channels meget trofaste seere. Wikipedia, Disclosure Project, Stanton T. Friedman og Richard M. Dolan er også blandt favoritterne. De mange noter får bogen til at lugte lidt af akademisk værk (læs: og dermed troværdigt), trods det at forfatteren indledningsvis skriver, at det ikke er et videnskabeligt arbejde, selv om der er mange kildehenvisninger og en efter eget udsagn "tilstræbt objektivitet".

Lad mig dvæle lidt ved to af Uldalls kilder: Richard M. Dolan og Stanton T. Friedman. Richard T. Dolans første bog *UFOs and the National Security State. Chronology of a Cover-Up 1941-1973* udkom i 2000 og var næsten på højde med klassikeren *The UFO Controversy in America* skrevet af David Michael Jacobs i 1975 (det var før, Jacobs mistede jordforbindelsen og slog sig på bortførelseshistorier). SUFOI indkøbte dengang et lille parti af Dolans læseværdige bog og har stadig et par eksemplarer tilbage i butikken. Dolans opfølger *UFOs and the National Security State. The Cover-Up Exposed 1973-1991* udkom i 2009 og kunne slet ikke leve op til bind 1. Her var det blevet mere udtalt, at Dolan ligesom mange andre nordamerikanske ufoforfattere har en udpræget tendens til, 1) at betragte USA som verdens navle (kun amerikanske observationer har værdi), 2) tilskrive ufooplevelser blandt politibetjente, militærfolk og piloter større værdi, end observationer gjort af "almindelige" mennesker (der findes mange observationseksempler, der modsiger dette), og 3) tager alle observatørers udsagn for gode varer, dvs. blindt accepterer, at når hr. Jensen fortæller om et cigarformet rumskib med vinduer, så kan det i virkeligheden ikke have været andet end et cigarformet rumskib med vinduer.

Senest har Dolan sammen med Bryce Zabel skrevet *A.D. After Disclosure - When the Government Finally Reveals the Truth About Alien Contact*, som han ikke er sluppet godt fra. I de senere år har han været en

hyppig gæst på alverdens ufokonferencer, hvor han fortæller de samme, gamle historier, holder ufomyterne i live og er blevet bannerfører for exopolitik-bevægelsen.

På konferencer og i tv møder man også Stanton T. Friedman, der i en menneskealder har turneret verden tyndt med det samme rumskibstro foredrag. Som jeg aldrig har undladt at skrive, når jeg har fået chancen, er Friedman et godt eksempel på, at en akademisk uddannelse ikke er nogen garanti for sund fornuft og kompetence i ufospørgsmål.

Frederik Uldall skriver i det indledende kapitel i *Liv i universet. Besøger det os?* (side 12): ”Formålet [med denne bog] er i stedet at skabe et dansksproget overblik over det forgrenede og ofte rygteprægede felt: ‚liv i universet’. Hensigten er således at oplyse læseren om, hvad der rører sig i verdenssamfundet. Bogen skal ses som en kulturbeskrivelse, en information som forhåbentlig kan være afsæt for videre informationssøgning og yderligere debat. Bogen ønsker med andre ord at overbevise læseren om, at debat er nødvendig..“.

Det lyder egentlig ganske sympatisk, men senere i indledningen rejser hårene sig. Nu vil forfatteren være ansvarsfri (dvs. kunne fremlægge selv de værste uhyrligheder). Side 14 står der: ”Læseren tilskyndes til selv at evaluere rigtigheden af de fremlagte oplysninger.“ Og side 15: ”Læseren tilskyndes til selv at være skeptisk over for informationer, der er hentet fra internettet.“ Tidligere (side 13) skriver Uldall: ”Der er tale om et populært værk, hvor personer uden kendskab til emnet forhåbentligt kan være med.“ Det her er altså ikke en fair måde at behandle læserne på. Uldall kunne mere ærligt have skrevet: ”Det er bare ærgerligt, hvis du ikke ved noget om emnet i forvejen. Nu får du en hel masse at vide, som måske er sandt – måske ikke. Det bliver da dit eget problem!“

Frederik Uldall er formand for Exopolitik Danmark, som ifølge eget udsagn er ”en upartisk bevægelse... primært engageret i exopolitisk aktivisme og ikke i exopolitiske studier og ufologi.“ På linje med trosfællerne i udlandet tager bevægelsen det for givet, at der er intelligent liv uden for Jorden, at det besøger os, at de mange ufooplevelser beviser dette, at alverdens regeringer har viden om dette og udnytter den – samt hemmeligholder denne kontakt med de fremmede for Jordens befolkning. Exopolitik-bevægelsen vil frelse menneskeheden ved at overbevise politikere og andre beslutningstagere om, at de skal åbne deres arkiver og fortælle om samarbejdet med de fremmede fra det ydre rum. Exopolitikerne arbejder for at få offentlige høringer, men mon de vil høre svarene? De stoler jo alligevel ikke på autoriteterne, så intet svar kan vel tilfredsstille dem?

Frederik Uldall mener, at der er en helt ny ”modbevægelse“ i gang. På side 7 skriver han: ”Det er bemærkelsesværdigt, at der gennem de seneste år – nærmest eksplosivt – er opstået en modkultur på nettet bestående af mennesker, som hævder, at Jorden allerede bliver besøgt af fremmede folk fra universet.“ Og side 291 skriver han: ”Eller måske skal den modkulturelle bevægelse have æren for, at vi bevæger os tættere på en officiel anerkendelse? Den har efter den kolde krigs afslutning formået at udnytte internettet til at sprede budskabet om, at Jorden får besøg fra rummet.“

Det er korrekt, at nettet har givet en hvilken som helst tosse mulighed for at skrive hvad som helst til hele verden – og når løgnen, rygtet eller påstanden gentages i en uendelighed, skal nogen såmænd nok til sidst tro på den – men at tale om en ny modbevægelse tyder på, at forfatteren ikke har historikken i orden. Javel, mediet er "nyt" (opfundet i 1969, men i rivende udvikling fra 1990'erne) og giver uanede muligheder, men "modkulturens" budskab er gammelkendt. Allerede for et halvt århundrede siden mente mange, at vi fik besøg, at myndighederne vidste det, og at afsløringen snart ville komme. Dengang var bl.a. Donald E. Keyhoe (1897-1988) bannerfører. Han bevægede sig ind i et helt ukendt land og kunne hverken læne sig op ad andres erfaringer på området eller drage nytte af psykologers, sociologers eller folkemindeforskeres analyser af ufomyten, for de var slet ikke kommet på banen endnu. I dag er det såkaldte exopolitikere som fx Stephen Bassett, der blindt gentager det gamle budskab, som om det var noget helt nyt og epokegørende. Historien kører i ring, og det er lidt forstemmende, at mange – heriblandt Frederik Uldall – vælger (eller blot ikke har læst ordentligt på lektien) ikke at ville tage ved lære af historien og de mange værdifulde erfaringer, som mange mennesker har gjort igennem årene og dokumenteret. Der er vel ingen grund til at gentage de samme fejl igen og igen?

Beviserne for, at vi får besøg fra rummet er lige så fraværende i dag, som de var for fx 50 år siden, og man finder dem heller ikke i *Liv i universet*. Selv om Uldall vel med sit verdenssyn egentlig ikke skulle have behov for at fremlægge beviser for besøg, så omtaler han alligevel (godt nok summarisk) en række ufooplevelser og ufotemaer. Faktisk får man det indtryk, at han har forsøgt at få så mange historier og konspirationsteorivinkler med som muligt, så bogen dels kan få noget fylde, dels kan efterlade det indtryk hos læseren, at der nok er "noget om snakken". Ingen af de mange historier beviser andet end, at vi alle kan opleve, tro og synes næsten hvad som helst.

I sin gennemgang af det, som må være de "stærke" ufosager (ellers er der vel ingen grund til at nævne dem?), fornemmer man tydeligt, at Uldall godt er klar over, at han er på tynd is – dvs. at sagerne enten er meget langt ude, eller at de allerede har fundet en naturlig forklaring – for han dækker sig sprogligt ind ved at bruge formuleringer med en masse forbehold og bruger i en uendelighed ord og udtryk som "angiveligt", "givetvis", "tilsyneladende", "påståede", "det siges", "det fortælles", "det påstås" osv. Det er stilistisk dårligt og voldsomt trættende i det lange løb. Men det fritager igen Uldall for ansvar. Han gengiver jo bare "objektivt" og tager ikke stilling. Det bliver (igen) læserens problem. På den facon er han på linje med andre konspirationsfans, der ofte dækker sig ind bag udsagn som "Jeg stiller bare spørgsmål" – underforstået, at det i sig selv dels er uskyldigt og blot et udtryk for en sund skepsis, dels frikender dem selv fra at komme med plausible forklaringer.

Uldall vil sætte en debat i gang i Danmark. Derfor afsluttes bogen med et debatoplæg, hvor kæden hopper af en del gange, fordi forfatteren kommer med udsagn, som er svære at finde belæg for i bogen. Lad mig blot citere to steder i debatoplægget – og så i bedste Frederik Uldall stil overlade det til læseren selv at vurdere og tage stilling til udsagnene.

Side 288: "Nyhedsmedierne bør erkende, at de bærer en stor del af skylden for, at den ikke-jordiske tilstedeværelse ikke er mere centralt placeret i den offentlige debat. Men de kan faktisk spille en afgørende rolle i forbindelse med vores 'frelse'. Der burde være rig mulighed for at lave lødig og ikke-sensationspræget journalistik og samtidig få de eftertragtede høje seertal og få solgt flere aviser. Interessen i befolkningen er til stede."

Side 289 under overskriften "Overgangen til et nyt paradigme" skriver Uldall: "Der kan ikke herske tvivl om, at en modkulturel tendens er vokset markant gennem de seneste årtier. Det burde ikke være nødvendigt at foretage grundige undersøgelser for at konstatere, at antallet af høj-profil-vidner, 'stærke' sager, fotos, videooptagelser og massesightings er steget betydeligt. Dertil kommer, at hypotesen om den ikke-jordiske tilstedeværelse er begyndt at vække nogle få akademikeres interesse."

Jeg forstår ikke, hvorfor Frederik Uldall og trosfællerne i exopolitik-bevægelsen vil have en debat i gang. De kender jo allerede sandheden, så hvad er der at debattere?

Budskabet i Frederik Uldalls bog er gammel vin på nye flasker. Vi lever åbenbart stadig i en skør, skør verden styret af mørkemænd! Men hr. Uldall skal nok blive en populær mand på tv og som foredragsholder. Han er velformuleret og ser rar ud på tv og er i stand til at sige vanvittige ting på en sympatisk og tilsyneladende troskyldig måde. Det er bestemt noget, som visse dele af pressen kan bruge i den uforpligtende underholdning. Der er jo masser af "gode" historier at tage fat på, og det kan vel ikke skade? Altså lige bortset fra at opbygge myter ved at fylde den "almindelige" dansker med halve sandheder, gætterier, rygter – og angst.

Specielt den grundlæggende angst og mistro til autoriteter og myndigheder ligger i konspirationsteoretikernes faktaresistente dna og ser ud til at være drivkraften bag de exopolitiske bevægelser: Myndighederne og videnskaben er vores fjende. De vil gøre alt for at fastholde os i uvidenhedens mørke. De kender sandheden om de mange ikke-jordiske besøg, som allerede finder sted, og de exopolitiske bannerførere skal frelse menneskeheden ved at afsløre dette. Politikere skal presses til at afsløre, hvad der gemmes af ufo-hemmeligheder i arkiverne osv. osv. Så vil verden straks blive et bedre sted at leve, med frienergi og halleluja!

Nogen gange sker der noget i vores liv, som vi ikke kan lide, er meget ulykkeligt, virker urimeligt, eller vi blot ikke forstår. Det kan være meget svært at komme over, men at tro og mene hver gang, at der ligger en konspiration bag sådanne hændelser, er både naivt, dumt og virkelighedsfjernt og må give et liv præget af paranoia, overtro og mistro til medmennesker og fællesskaber.

SUFOI Årsrapport 2012/13 udgives af Skandinavisk UFO Information, Postboks 95, 6200 Åbenrå én gang om året og sendes gratis til foreningens æresmedlemmer og til støttekredsen. Desuden kan den læses på www.ufo.dk.

Indholdet i *SUFOI Årsrapport 2012/13* har tidligere været offentliggjort i *UFO-Mail* i løbet af 2012 og repræsenterer blot et lille udvalg af de mange artikler.

Denne udgave er redigeret af SUFOI's formand, Kim Møller Hansen, e-mail kim_moeller_hansen@gyldendal.dk. Redigeringen er afsluttet den 29. november 2012.

Forsidefoto: Petit-Rechain-fotoet/Patrick Marechal

Bliv medlem af SUFOI's Støttekreds i 2013

Få en bog!

Foreningen Skandinavisk UFO Information drives af frivillig og ulønnet arbejdskraft. Vores primære opgave er at give offentligheden seriøs information om ufomyten gennem ufo.dk og sekundært at registrere observationer af usædvanlige himmelfænomener.

Du kan med et økonomisk bidrag på mindst kr. 250 pr. år gøre det muligt for os fortsat at drive ufo.dk og foretage undersøgelser af ufooplevelser.

Et støttebeløb på minimum kr. 250 kan indbetales på girokonto 9 11 77 25 (brug vedlagte girokort) eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnummeret på *din gratis bog*. Du kan vælge en titel blandt disse seks:

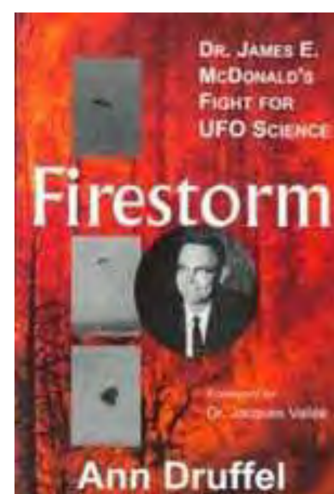

Bestillingsnummer: **B-073**
Projekt UFO, cd-rom
(værdi kr. 239,-)

Bestillingsnummer: **B-058**
Hemmelige selskaber
(værdi kr. 69,-)

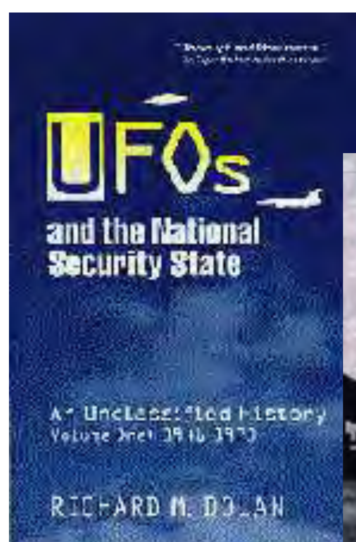

Bestillingsnummer: **B-043**
Looking for Orthon
(værdi kr. 179,-)

Bestillingsnummer: **B-054**
Firestorm – Dr. James E. McDonald's Fight for UFO Science
(værdi kr. 389,-)

Bestillingsnummer: **B-055**
UFOs and the National Security State - An Unclassified History. Volume One: 1941-1973
(værdi kr. 269,-)

Bestillingsnummer: **B-065**
UFOs: A Century of Sightings
(værdi kr. 259,-)

